

## פתיחה

"אני רוצה שהסיפור שלי יצא לאור ואת תהיי השליחה של הקדוש ברוך הוא לעשות את זה",

אמרה לי אילנית בשיחת הטלפון הראשונה.

הפשטות והתמימות יחד עם הביטחון והוודאות הדהימו אותי. הקשבתי דרוכה לקול השקט, הצרוד משהו. אילנית עצרה לרגע את שטף דיבורה, לקחה נשימה ארוכה ואמרה הכי פשוט שיש, בלי גינונים ובלי לעשות רושם: "תשמעי. אני רוצה שכולם ידעו שאין על הקב"ה. אני מאוהבת בו, ואני מוכרחה לפרסם את הסיפור שלי בשבילו".

נסעתי לירושלים לפגוש את אילנית בביתה שבקריית יובל ומחשבותיי נסעו איתי; 'אילנית עברה תאונת דרכים קשה וניצלה בדרך נס, אולם רבים הם האנשים שניצלו בדרך פלא מתאונות דרכים ומעוד מרעין בישין והם אינם בהולים לפרסם זאת בספר. מה דוחף אותה להיפתח? להשקיע זמן וכסף? מה היא מבקשת לספר?' פספסתי פניה, הווייז הראה תוספת של עשרים דקות לזמן ההגעה. ידעתי שכל דקה של איחור גורעת מהמפגש. אילנית אמרה לי מראש שיש לה שעות שינה קבועות גם בשעות הבוקר. היא לא נותנת לעצמה לחרוג מסדר היום שקבעה לעצמה. היא זקוקה לאנרגיה בעבור ארבעת ילדיה שהגדולה שבהם בת תשע והקטן בן שנתיים וחצי.

"חיכיתי לך. אני ממש מתרגשת", אמרה כשנכנסתי לביתה. התבוננתי בה, אישה רזה, נאה, על ראשה מטפחת הדוקה והיא בשנות הארבעים לחייה. על פניה היה חיוך מואר. כשדיברה הבחנתי בצלקת שמתחת לשפתה התחתונה ובהמשך הראתה לי את הצלקות סביב החיבורים של רגליה שעמדו והלכו כנגד כל הסיכויים. התבוננתי סביבי, בית לא גדול, קירותיו מכוסים בספרים ועל הרצפה פזורים משחקים של ילדיה. בגינה ורדים והדסים, נדנדה מעץ, כדור ואופניים ורוח קרירה. ביקשתי לשבת בחוץ על הנדנדה, ואילנית דיברה. עוד פיסת סיפור ועוד זיכרון ישן. הבנתי שהייתה 'אילנית' עד התאונה ו'אילנית' שאחריה. ידעתי שאצטרך להכיר את אישיותה ולהבין מה השתנה בה מאותו היום שבו איבדה את הכרתה. אבל בשום אופן לא יכולתי להבין את ההשלמה ואת הקבלה המופלאה של המציאות שנכפתה עליה. העובדה שאין בליבה לא כעס ולא טינה כלפי מסובב הסיבות, ניחא. אבל שבח והודיה, אהבה והכרת הטוב? נדהמתי.

בראשי חלפו סיפורים שקראתי בילדותי על האחים הקדושים רבי זושא ורבי אלימלך שהיו מסגפים עצמם בשלג. גוזרים על עצמם גלות ומשפילים את כבודם כדי לזכות להתבטלות מוחלטת מול הבורא. והאישה שיושבת מולי, זו שאני עתידה לכתוב את ספרה, עברה סיגופי גוף ונפש גם יחד ונדמה שהגיעה בבחירתה למשהו ממדרגתם. "התעייפתי", אמרה אילנית וסגרה את אלבום התמונות של האילנית שלפני.

כשליוותה אותי למכונית, הפטירה: "את נראית לי אחת שלא הסתבכה בחיים שלה, את כמעט בגילי אבל התחתנת מוקדם, חיתנת כבר בת ועוד מעט תהיי סבתא, כשאני הייתי בגיל שבו התחתנת אני לא יכולתי להתחתן בשום אופן".



"עברנו את החיים באופן שונה, אני מקווה שבכל זאת אצליח להוציא משהו ראוי תחת ידיי", אמרתי וחייכתי אליה, אל התום ואל הכנות שבה. אז עוד לא ידעתי עד כמה חייה שהיו שונים מחיי, יעניקו לי גילויים חדשים ותובנות שלא הכרתי.

נפרדנו לשלום תוך כדי שהיא מעודדת אותי ומזכירה לי שאני שליחה של ריבונו של עולם אהוב ליבה, ושבוודאי אצליח כי הוא הנותן לנו כוח לעשות חיל.

שוב אני במכונית, נוסעת עם מחשבותיי, האם אטיב לחדור לנבכי נפשה הסבוכה של ה'אילנית שלפני'? האם אצליח לספר דרך סיפורה את סיפורם של אלו המחפשים מרגוע לנפשם הסוערת ואולי לצייר להם נתיב? האם אוכל לחיות גם אני בתמימות ובקבלה מוחלטת שכזו ולקבל את מאורעות חיי לא רק בהכנעה ובלי מרירות אלא בתודה ובאהבה גדולה שכזו?

עם תחושות ורצונות אלו ניגשתי לכתוב את ספרה של אילנית.

בסיום הכתיבה אמרתי לאילנית: "אלמלא פגיעת הראש שספגת, ודאי היית מטיבה ממני לכתוב..." היא כעסה ואמרה: "אצלי אין אלמלא! מתנות לא מחזירים אפילו במחשבה!" ואז צחקה צחוק מפיץ וסיכמה: "אלמלא פגיעת הראש לא הייתה אילנית אחרת, לא היה נולד הסיפור".

קריאה מבורכת

מירב מגני.

## פרק 1 ערפל

"ת... צ... י... ל... ו... א... ו... ת... י...!" אלו היו שברי המילים האחרונות שהצלחתי להוציא מתוך הלסת השבורה שלי. מייד לאחר מכן נשאבתי לתוך ערפל כבד וסמיך. ההכרה שלי אבדה ואיתה מה שהייתי עד אותו יום גשום וסוער.

יום שישי, י"ב באדר התשס"ג. כביש הבקעה. הרכב נוסע כאילו מעצמו והראש מתמלא בהרהורים. עוד מעט תרד שבת המלכה ותקשט את העולם באורה המרפא. שבתות הרבה עברו עליי בעשרים ושמונה שנותיי. אני זוכרת ילדה קטנה בשמלת שבת עומדת מול הנרות הדולקים ומתבוננת בסקרנות על אימי המכסה את עיניה ושפתותיה לוחשות תפילה. שולחן השבת ערוך וגדוש בתבשיליה של אימי ואני הקטנה שבחבורה, מאזינה בשקיקה לשיחות ולחוויות שהחליפו ביניהם אחיי הגדולים.

בשנות נעוריי, באולפנא, גררתי את רגליי שלא ברצוני לבית הכנסת עת נדרשתי לקבל את השבת בתפילה. ואחרי הסעודות הארוכות כפיתי על עצמי לשמוע את שיעורי התורה המייגעים שנקראו 'עונג שבת' ואני רחוקה מלהתענג כי הרצון שפועם בי מבקש עונג אחר. באותה התקופה הרשיתי לעצמי לעבור על אי אילו גבולות ולסטות מהדרך. כשזה קרה ננזפתי על ידי מחנכיי ואימי קיבלה שיחת טלפון שגרמה לה עצב רב: "אנו נאלצים להרחיק את בתך מהאולפנא" אמרו מחנכיי ותיארו לפרטי פרטים את מעלליי. ואימא הטובה נאנחה, עזבה את עיסוקיה והטריחה



עצמה לנסוע בתחבורה ציבורית מנתיבות לערד כדי לעורר עליי רחמים. פעם אחר פעם הועילו תחנוניה של אימא, וכך סיימתי ארבע שנות לימודים.

והיו גם שבתות מלאות בעשייה ובסיפוק. שבת בצוהריים, לבושה בחולצת תנועה לבנה ומגוהצת, סביבי חניכים וחניכות עליזים, עומדים בקבוצות על יד מדריכיהם ואני מפקדת על כולם: "חופשי. הקשב. סניף יהוד מונה בשבת פרשת חיי שרה 80 חניכים!" מחיאות כפיים, שריקות ושירי מורל. "לשירת ההמנון המפקד יעבור לדום" אני מכריזה בקול, בשקט שמשתרר אני מתחילה לשיר "יד אחים לכם שלוחה הנוער החביב" קולות דקיקים מנסים לקלוט את המילים ולהצטרף "יאיר לכם כוכב תורה, דרככם סוגה בעבודה... בלב אמיץ בעזרת ה', עלה נעלה".

והיו גם שבתות של בלבול ותימהון, ימי ייאוש וחידלון ואחריהן הופיעו שבתות של חול. בפעם הראשונה שבה חדר החול ליום הקדוש, נחרדתי. הקודש חולל.

אט אט התמעטו כיווצי הלב. חלפו להן עוד שבתות של חול עד שההרגל טשטש לגמרי את תחושת הלב.

מעטות השבתות שעשיתי בתקופה זו בחיק המשפחה. מבטם הנוגה של אבי ושל אימי המאוכזבים מבתם המורדת הכאיב לי. מבטן המוכיח של אחיותי הגדולות רחל ותמר, שהצטערו עליי ובייחוד הצטערו על צערה של אימי, פגע בליבי כמו חץ. 'הם אוהבים אותי רק כשאני הולכת בדרכם' בער ליבי. 'מוטב שאחפש לי אוהבים אחרים...'

שנים רבות תרתי אחרי אותם אוהבים ומכל תחנה בחיי לקחתי לי פיסות של אהבה.

קרן שמש חודרת את העננים האפורים ופוגעת בשמשת הרכב. מימיני הרי הגלבוע הנישאים, ועליהם, בראש ההר, נמצא קיבוץ

מירב האהוב. לרגע אחד אני חוככת בדעתי אם לסטות מהדרך כדי לבקר ביקור חפוז את הרב אורי ומיכל, אנשים יקרים שפתחו בפניי את ביתם ואת ליבם ולימדו אותי שבלי אהבה אין אמונה. בזיכרוני חלפו תמונות מהשבת הראשונה שעשיתי במירב. בחורה חילונית וסוערת בתוך חבורה של צעירים מחפשי דרך. האווירה שעטפה אותי באותה שבת גרמה לי לעזוב את ירושלים ולהתגורר בקיבוץ. שלוש שנים העברתי במירב ובכולן קסמו לי נוף בראשית עוצר נשימה ונוף אנושי אוהב נשמה.

כעת אני מונחת במקום של פיוס וקבלה עם השבת שלי. כבר שנתיים שאינני רוצה לחללה יותר. תיכף אגיע אל ביתי על הגבעה הקטנה שלי בחבל ארץ בנימין. אאפה לכבודה עוגה, אגהץ בגדיי, ארחץ ואלך לבית הכנסת שהקמנו בכוחות משותפים. אל הגבעה הגענו חבורה של רווקים ורווקות וכמה זוגות נשואים, יחד חלמנו להקים יישוב פורח ולגאול את האדמה משיממונה. שם אל מול שמש שוקעת, ישקעו בתוכי המחשבות העצובות שעלו בי לפתע ואתפנה לקבל את הנשמה היתרה שמזומנת לי. "לך דודי לקראת כלה" יתנגן לו הניגון. ומתי ימצא דודי שלי שילך לקראתי? מתי אהיה גם אני כלה? חברותיי נישאות בזו אחר זו ואט אט מפנות את עולמן לבן זוגן. אפילו אחותי הקטנה אושרית כבר נישאה לבחיר ליבה. נזכרתי כיצד משפחתי ניסתה להסתיר מפניי שאושרית עומדת להינשא כדי שלא אפגע יותר מדי. אינני יודעת מה הכאיב לי יותר, כאבם על שאיני נשואה או כאבי שלי על גורלי.

אחר כך אסעד אצל אבי וחוי, מוותיקי הגבעה. הם יזמינו את המלאכים אל ביתם בשירת שלום עליכם מלאכי השלום, מלאכי עליון ברכוני לשלום...

ואז אוריד את ראשי כמו תמיד במבוכה כשאבי יביט באשתו האהובה וישיר לכבודה 'אשת חיל'.



מתי יקשטו מלאכים את ביתי שלי?  
ומתי יימצא האיש שישיר אשת חיל לכבודי?

גשם חזק ניתן על שמשות החלון. ערפל כיסה את השמיים.  
נדמה שגם את חיי מכסה הערפל. אני מנסה לחדור מבעדו ולחדר  
את זווית הראייה על חיי. בגלל זה אני הולכת לברוריה, אצלה אני  
מנסה למצוא פשר בנבכי הנפש. "האם אי פעם אמצא את זיווגי?"  
אני כואבת מולה.

והיא מקשיבה. "אינני חפצה בבחור שחפץ בי וההוא שאליו אני  
משתוקקת, מתרחק ממני". אני שופכת את ליבי. וברוריה מקשיבה.  
גם הבוקר נפגשנו, הפעם חדרו דבריה הברורים אל ליבי  
"הרצונות החזקים והגבוהים שלך, השאיפות המרוממות לשלמות,  
לא מותירות לך שום אחיזה במציאות. כלום אפשר להינשא  
לדמיון? בחרי באדם שימלא את חסרונוך. פתחי את ליבך לפשטות,  
לשקט. למי שירגיע את נפשך הסוערת". ידעתי שאצטרך את  
עזרתה בללמוד לוותר, להכיל, להסכים להתחלק עם אדם אחר  
בלי לבקר ובלי לדרוש שלמות. ידעתי שיש בי כוח רב, רצונות  
גדולים ושעליי לנתב להם דרך במציאות.

כביש מעוקל. מנסה להדחיק את ההרהורים הנוגים שצצו לפתע  
ממעמקים ולהתמקד באילנית שמעל לפני השטח, זו השופעת  
שמחה וביטחון. זו שהכול חפצים להיות בקרבתה. אילנית מלאת  
הכוחות, העצמאית והיוזמת, המצחיקה, מלאת האהבה, הנוכחת.  
זו שבוער בה הרצון למצות את החיים עד תום. זו שלא חוששת  
לקחת סיכונים ולהגיע רחוק.

עוד עיקול בכביש. הערפל נעשה סמיך יותר. קולה של ברוריה  
דהדה בי: 'כדי לבנות מערכת יחסים כנה ואוהבת עם האחד המיועד  
לך, עלייך לחזור ולהעמיק בשורשייך, לרפא את מערכת היחסים

עם בית גידולך. עד כה שפכת רעל ובוז לשורשים שלך, עלייך לגייס כוחות, להסיר את המחיצות ולדעת לקבל את אהבתם גם אם הם לא מרעיפים אותה כפי שאת היית רוצה'. המשימה הזו הייתה קשה מנשוא. התפללתי בליכי שאצליח לבנות גשר ביני לבין שורשיי, שאשקה אותם, ואינק מהם חיים ושמחה.

הגשם התחזק. כעת אני נוסעת בתוך ענן, רכב שיצא לעקיפה דהר מולי ונכנס בי בכל הכוח. מכונית סטתה לכיוון הנגדי והתנגשה בשתי מכוניות נוספות. מעוצמת ההתנגשות עפתי מהמכונית והתרסקתי על הסלעים הגדולים שנחו בצדי הכביש. בשארית כוחותיי זעקתי "תצילו אותי!"

ואז חושך.

קולי נדם.

כוחות ההצלה שחשו לעזרתי הרימו אותי בזהירות, הניחו אותי בעדינות על הכביש מחשש לפגיעה נוספת בגופי, והחלו במאמצי החייאה. צוות רפואי של הצבא שהיה בקרבת מקום נחלץ אף הוא לעזרתי. בגלל הלסת שנשברה וצלעות בית החזה שהיו מרוסקות, נואשו הרופאים מלהחזיר בי נשמה. אחרי מאמצים רבים, כיסו את גופתי בשקית שחורה והמשיכו לטפל בשאר הפצועים ולפנות אותם לבתי החולים.

"קבלו ביטול. אין כבר את מי להציל, עדכנו את הפרמדיק שדהר לזירה. שכבתי לרוחב הכביש בגוף מרוטש. ריאותיי חסומות ואל ראשי הפגוע לא זורם חמצן.

אין דופק! אין נשימה! אין עוד מלבדו!

פעם כבר ביקשתי למות.



## פרק 2 תבחרי! מה את רוצה?

את דרכי העצמאית התחלתי ביהוד. הגעתי לשנת השירות חדרות שליחות ומלאת רצון וכוחות. ידעתי, את אילנית חורי הקומונרית, לא ישכחו ביהוד! כשהגעתי לראשונה לסניף בני עקיבא המקומי חשכו עיניי. הסניף היה מקלט מוזנח שקירותיו מתקלפים, מסביב לו בקבוקי בירה שבורים, קוצים ולכלוך רב. "כשאת רוצה משהו את משיגה אותו, אה?" אמר לי בחיוך עופר חתוכה, מנהל אגף איכות הסביבה בעירייה "אי אפשר לעמוד מולך ומול כוח השכנוע שלך. כבר מחר אשלח עובדים לטפח את הסניף... מה עוד את רוצה? פרחים? תקבלי גם פרחים..." בכל פעם שנכנסתי למשרדו קיבל אותי עופר במאור פנים. עדנה מזכירתו כיבדה אותי בשתייה חמה ובעוגיות. הם תמיד היו שם בשבילי, קשובים, מכבדים ומלאים רצון טוב לסייע. לא פעם נכנסו עובדים שונים למשרד ועל פניהם חיוך גדול. "אילנית... אני בא לצבוע לך ת'סניף בהתנדבות" אמר אחד מהם והאחר צחק בהנאה: "תראו את הצעירות הזו, איך שהיא מנהלת את המשרד כולו, אנחנו גם רוצים לבוא לסניף, אפשר?" באותם ימים גיליתי שיש בי קסם שמושך אליו את לב הבריות. ועוד ידעתי, שיש בי תעוזה כי על אף שהייתי בסך הכול נערה צעירה, לא נרתעתי מלקשור קשרים עם בעלי תפקידים רבים בעיר ולבקש את עזרתם.

בשעות הבוקר פעלתי בבית הספר. עבדתי באופן פרטני עם תלמידים מתקשים, סייעתי למורים בארגון ובהכנת חומרי למידה